

Sygn. akt I ACa 107/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 września 2016r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie, I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Grzywaczewski
Sędzia:	SA Ewa Mierzejewska
Sędzia:	SA Jolanta Terlecka (spr.)
Protokolant	Agnieszka Zdanowicz-Martyna

po rozpoznaniu w dniu 31 sierpnia 2016r. w Lublinie na rozprawie

sprawy z powództwa P. – Powiatowego Urzędu Pracy w R.

przeciwko (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 11 maja 2015r. sygn. akt I C 1140/11

I. prostuje błędne oznaczenie strony pozwanej w zaskarżonym wyroku w ten sposób, że każdorazowo w odpowiednim przypadku w miejsce (...) spółka z o.o. w R.” wpisuje (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W.”;

II. oddala apelację;

III. zasądza od (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz P. – Powiatowego Urzędu Pracy w R. kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt I ACa 107/16

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w Radomiu wyrokiem z dnia 11 maja 2015r. zasądził od (...) spółka z o.o. w R. na rzecz P. - Powiatowego Urzędu Pracy w R. kwotę 77.546,61 zł z ustawowymi odsetkami od 11 czerwca 2011r. i kwotę 7.495 zł tytułem zwrotu kosztów procesu (k-640), powołując w jego uzasadnieniu następujące ustalenia i wnioski.

Umową z dnia (...) nr M. (...) zawartą pomiędzy powodem a pozwaną Spółką przyznano jej środki na refundację kosztów wyposażenia i doposażenia czterech stanowisk pracy takich jak: operator kamery-montażysta, montażysta filmów - operator, konsultant handlowiec, informatyk - programista dla skierowanych przez Urząd bezrobotnych na warunkach określonych w umowie w kwocie 59.000 zł. Umowa została zawarta na okres spełnienia przez podmiot

wszystkich warunków nią określonych. Zgodnie z (...) pozwana zobowiązała się przez czas trwania umowy, nie krócej jednak niż dwa lata, na utrzymywanie zatrudnienia w przeliczeniu na pełen wymiar czasu pracy w wysokości 11,58 stanowisk pracy. Według (...) tej umowy Urząd Pracy mógł ją wypowiedzieć w całości oraz wezwać do zwrotu refundacji w przypadku między innymi: niedotrzymania lub niewykonania któregokolwiek z zobowiązań, warunków bądź postanowień umowy, niedotrzymania lub niewykonania zobowiązania wynikającego z (...) umowy. Pismem z 21 grudnia 2010r. powód wypowiedział pozwaną umowę i wezwał do zwrotu kwoty 58.205 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia uzyskania środków w terminie 30 dni od otrzymania wezwania. Powodem rozwiązania przedmiotowej umowy było to, iż nie został spełniony warunek by liczba pracowników w przeliczeniu na pełen wymiar czasu pracy w okresie trwania umowy wynosiła 11,58, ponieważ wynosiła 9,23.

Ustaleń tych Sąd Okręgowy dokonał w oparciu o : zeznania Dyrektora PUP w R. i częściowo zeznania prezesa zarządu pozwanej S. G. oraz zeznania świadków P. S. i J. D.. Przy czym zeznaniom powoda Sąd dał wiarę w całości uznając je za spójne i konsekwentne, zaś zeznaniom S. G. częściowo, według Sądu pierwszej instancji stanowią one polemikę z przepisami oraz ich własną interpretację. Zeznaniom świadków P. S. i J. D. sąd dał wiarę w całości, ponieważ są jednoznaczne i spójne. Zeznania świadków Z. K., J. M., J. P., A. U., E. P., M. T., K. W., D. S., B. K., K. P., G. M. mają według Sądu charakter uzupełniający, Sąd dał wiarę zebranym w sprawie dokumentom, ponieważ ich autentyczność nie była kwestionowana.

W tak ustalonych okolicznościach Sąd pierwszej instancji uznał powództwo za uzasadnione w całości. Wskazał, że zgodnie z art. 46 ust. 6 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001 ze zm.) jednym z warunków uzyskania refundacji kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy jest zobowiązanie się w umowie o refundację do zatrudnienia skierowanego bezrobotnego na wyposażonym lub doposażonym stanowisku w pełnym wymiarze czasu pracy oraz utrzymania utworzonych stanowisk pracy przez okres 24 miesiące. Ze względu na to, że chodzi o obowiązek utrzymania sfinansowanych stanowisk pracy czyli zakaz ich likwidacji, nie można wyłączyć rotacji pracowników na nich zatrudnionych. Niedotrzymanie powyższych warunków powoduje obowiązek zwrotu przyznanej refundacji. W myśl natomiast rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu dokonywania refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz form zabezpieczenia zwrotu otrzymanych środków (Dz.U. z 2005r. nr 236 poz. 2002) umowa powinna zawierać w szczególności zobowiązanie podmiotu do zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy skierowanego bezrobotnego oraz utrzymania przez okres 3 lat, a w przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców - 2 lat: stanu zatrudnienia na poziomie nie niższym niż z dnia złożenia wniosku, w przypadku gdy stan ten jest równy lub wyższy niż przeciętna liczba zatrudnionych, o której mowa w ust. 2, lub stanu zatrudnienia zrównanego z przeciętną liczbą pracowników zatrudnionych w okresie poprzedzającym złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 2; utrzymania miejsc pracy utworzonych w związku z przyznaną refundacją (§ 3 ust. 5 w/w rozporządzenia).

Sąd Okręgowy powołując się na wyrok WSA w Szczecinie z 4 lutego 2009r., II AS/Sz840/08 (LEX nr 484034) argumentował, że przepisy ustawy z 2004r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy są przepisami bezwzględnie obowiązującymi, nie mogą być stosowane w sposób uznaniowy ani przez organy zatrudnienia ani przez sąd. Wywodził, że zgodnie z przepisami w/w ustawy pozwany dokonał zakupu wyposażenia lub doposażenia stanowisk prac dla bezrobotnego ze środków własnych, a następnie koszty te zostały zrefundowane przez powoda. Na powyższych czterech stanowiskach pracy były zatrudniane przez pozwanego osoby skierowane Urzędu Pracy w R.. Pozwany zgodnie z umową miał utrzymywać ustanowione stanowiska pracy oraz zatrudnienie przez czas trwania umowy, nie krócej jednak niż dwa lata, w przeliczeniu na pełen wymiar czasu pracy w wysokości 11,58 stanowisk pracy. Jak wynika z przedstawionych w sprawie dowodów od września 2008r. do listopada 2010r. tj. przez okres 26 miesięcy u pozwanej średnie zatrudnienie wynosiło 9,23 zamiast ustalonego w umowie 11,58 stanowiska pracy. Zgodnie zaś z powołanymi wyżej przepisami utrzymanie stanowisk pracy obowiązuje w przypadku małych i średnich pracodawców przez okres dwóch lat, a takim pracodawcą jest pozwana. Obowiązki umowy przez okres 3 lat dotyczy pracodawców makro.

W związku z tym, iż w przypadku powyższej umowy muszą być spełnione wszystkie przesłanki dotyczące refundacji kosztów wyposażenia i doposażenia stanowisk pracy, zgodnie z (...) umowy, zdaniem Sądu pierwszej instancji, umowa została zasadnie wypowiedziana. Sąd podniósł ponadto, iż pozwana Spółka w pismach kierowanych do powoda o przedłużenie czasu trwania umowy (przykładowo w piśmie z (...)) miała świadomość upływu dwuletniego okresu zatrudnienia pracowników i w tym piśmie proponowała podniesienie stanu zatrudnienia do 13 stanowisk. Zdaniem jednak Sądu, nawet zakładając przedłużenie umowy zgodnie z sugestią pozwanej i zwiększenia zatrudnienia do 13 stanowisk, pozwana i tak nie wypełniłaby wymaganego umową średniego zatrudnienia zgodnie z umową tj. 11,58 stanowisk pracy, gdyż zgodnie z umową na czas jej trwania, nie krócej niż dwa lata tyle winno wynosić utrzymywanie zatrudnienia w przeliczeniu na pełen wymiar czasu, a za wyliczony już okres od września 2008r. do grudnia 2010r. wynosiło 9,23.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 77.546,61 zł. Zgodnie z (...) (...) umowy pozwana jest zobowiązana do zwrotu otrzymanej refundacji z odsetkami liczonymi od dnia uzyskania refundacji. Kwota refundacji w wysokości 58.205 zł została wypłacona pozwanej 20 listopada 2008r., stąd odsetki zostały naliczone od 20 listopada 2008r. do 10 czerwca 2011r. W związku z tym, iż pozwana od 11 czerwca 2011r. pozostaje w zwłoce, odsetki ustawowe od kwoty 77.546,61 zł na podstawie art.481 k.p.c. Sąd zasądził od powyższej daty. Natomiast jako podstawę rozstrzygnięcia o kosztach procesu powołał art. 98 i 99 k.p.c. (k-642-643v).

Pozwana Spółka w apelacji od tego wyroku, zaskarżając go w całości, zarzuciła:

- 1) nieważność postępowania, na podstawie art. 379 pkt. 2 k.p.c., tj. brak zdolności procesowej po stronie spółki (...) Sp. z o.o., czyli podmiotu, przeciwko któremu nie wytoczono skutecznie powództwa, natomiast toczyło się postępowanie;
- 2) nierozpoznanie przez Sąd istoty sprawy, z uwagi na fakt, że rzeczywistą pozwaną w niniejszym sporze jest spółka (...) sp. z o.o., a nie spółka (...) z.o.o. a tym samym, pominięcie przez Sąd zbadania zasadności roszczeń skierowanych pozwem przez powódkę wobec spółki (...) Sp. z o.o.;
- 3) naruszenie przepisu postępowania, mające wpływ na treść rozstrzygnięcia, a mianowicie art. 233 § 1 k.p.c. przez:
 - a) wyprowadzenie z materiału dowodowego wniosków z niego nie wynikających, tj. przyjęcie, że pozwany miał świadomość upływu dwuletniego okresu zatrudnienia pracowników, skutkiem czego Sąd Okręgowy uznał, iż słusznie umowa została z pozwanym rozwiązana,
 - b) wyprowadzenie z materiału dowodowego, tj. zeznań świadków J. D. i P. S., wniosków z nich niewynikających, a także uznanie ich za jasne i spójne w sytuacji, gdy zeznania te są ze sobą sprzeczne, a sprzeczności te nie zostały usunięte w drodze dopuszczenia z urzędu dowodu uzupełniającego z zeznań tych świadków,
 - c) brak wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego zebranego w sprawie tj. z pominięciem części zeznań powoda, co do ustaleń dokonywanych przy zawieraniu umowy z PUP, braku informowania powoda o rozwiązaniu umowy oraz okresie jej trwania,
 - d) sprzeczność istotnych ustaleń sądu z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez przyjęcie, że wypełnienie warunków umowy przez okres 3 lat dotyczyło pracodawców makro, gdy takiego zapisu brak w umowie między stronami,
 - e) sformułowanie na podstawie materiału dowodowego zebranego w sprawie błędnego wniosku prowadzącego do uznania, że umowa między stronami miała wskazany czas realizacji na okres 24 miesięcy, podczas gdy brak jest wyraźnego zapisu w umowie w tym zakresie,
 - f) dokonanie błędnej oceny materiału dowodowego tj. umowy łączącej strony z pominięciem reguł interpretacyjnych wynikających z art. 65 k.c., a tym samym wyprowadzenie z niej wniosku, iż okres realizacji umowy został określony na 24 miesiące;

4) naruszenie prawa materialnego - art. 5 k.c. poprzez nieuwzględnienie okoliczności, iż pozwany podejmował działania mające na celu realizację umowy, a pracownicy pozwanej nie podejmowali działań mających na celu wspieranie i informowanie przedsiębiorcy o przebiegu realizacji umowy oraz okoliczności, iż na brak wypełnienia warunków umowy miała wpływ również przewlekła choroba pozwanego.

Wskazując na powyższe pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i odrzucenie pozwu z uwagi na brak legitymacji biernej po jej stronie; ewentualnie w przypadku nie uwzględnienia zarzutu nieważności postępowania: zmianę zaskarżonego orzeczenia w całości i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa oraz zasądzenie kosztów postępowania za obie instancje. Ponadto, na podstawie art. 382 w związku z 241 k.p.c, pozwany wniósł o uzupełnienie i powtórzenie postępowania dowodowego przez przeprowadzenie dowodu z uzupełniających zeznań świadków: P. S. i J. D. na okoliczność treści i rozumienia postanowień umowy z (...) Ewentualnie, w przypadku nieuwzględnienia tego wniosku, domagał się uchylenia na podstawie art. 386 § 4 k.p.c. zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji z pozostawieniem mu rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego, a także na podstawie art. 382 k.p.c. w związku z art. 241 k.p.c. o uzupełnienie i powtórzenie postępowania dowodowego przez przeprowadzenie dowodu z uzupełniających zeznań świadków: P. S. i J. D. na okoliczność treści i rozumienia postanowień umowy z (...) (k-647-651).

Powód w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie, zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję według norm przepisanych, a nadto dokonanie sprostowania oczywistej omyłki pisarskiej w nazwie pozwanego w zaskarżonym poprzez zastąpienie błędnej (...) prawidłową (...) (k-690-691).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest uzasadniona. Podniesione w niej zarzuty nie są trafne, bowiem zaskarżony wyrok nie narusza wskazanych w niej przepisów prawa procesowego i materialnego. Nie zachodziła też potrzeba powtarzania czy też kontynuowania postępowania dowodowego.

W pierwszej kolejności - ze względu na ich wagę - odnieść się należy do zarzutów nieważności postępowania i nierozpoznania istoty sprawy. Nie ma nawet potrzeby omawiania każdej z tych instytucji, skoro skarżący postawił je z tej tylko w istocie przyczyny, że w zaskarżonym wyroku jego nazwa jest błędna (...) zamiast (...). Nie ma jednak najmniejszej wątpliwości, że umowę, której skuteczność wypowiedzenia, a w konsekwencji obowiązek zwrotu refundacji, jest źródłem rozpoznawanego sporu (k-12-18) powód zawarł ze Spółką (...) a nie (...). Postępowanie pierwszoinstancyjne prawidłowo toczyło się przeciwko Spółce (...), tak też została ona oznaczona w pełnomocnictwie (k-6) i wszystkich pozostałych dokumentach jej dotyczących stanowiących załączniki do pozwu (por.k-9-36). Tę omyłkę pisarską w nazwie pozwanej Spółki popełnił pełnomocnik powoda jako autor pozwu i powielał ją w większości pism procesowych, zapewne na skutek kopiowania komputerowego nagłówka pozwu do kolejnych pism (por. k-73, 87,108,395,447,599). Pomyłkę tę powielił Sąd Okręgowy w nakazie zapłaty (k-39) i zaskarżonym wyroku (k-640), jak też błędną nazwę zawierają trzy pierwsze protokoły rozpraw (k-71, 82,90) ale już prawidłową wszystkie pozostałe protokoły rozpraw (por.k-394,446,473,515, 557,578, 594, 636) oraz postanowienia incydentalne Sądu (por.k-493,558,559,597, 605). Pozwany poczynając od sprzeciwu od nakazu zapłaty, poprzez wszystkie dalsze pisma procesowe jakie składał w toku sporu, prawidłowo oznaczał swoją nazwę i nie sygnalizował w ogóle jakichkolwiek wadliwości w tym zakresie.

W ocenie Sądu Apelacyjnego taką sytuację procesową należy kwalifikować jako omyłkę podlegającą sprostowaniu w trybie art. 350 § 1 i 3 k.p.c., a dokonując go należało oznaczyć stronę pozwaną zgodnie z jej wpisem w Krajowym Rejestrze Sądowym, co wiązało się także z koniecznością poprawnego wskazania siedziby mieszczącej się nie w R. a W.. W tym celu Sąd odwoławczy dokonał na datę swojego orzekania stosownego wglądu do KRS (pozwany w rejestrze przedsiębiorców ma numer: (...)) i jego siedziba jest taka sama jak z daty wniesienia pozwu k-9 i zawierania przedmiotowej umowy).

Sąd odwoławczy oddalił wniosek o uzupełniające przesłuchanie świadków P. S. i J. D., ponieważ podczas ich przesłuchania przez Sądem Okręgowym zeznawali już co do okoliczności objętych wskazaną w apelacji tezą dowodową. Przede wszystkim jednak oświadczenia woli o zawarciu przedmiotowej umowy w imieniu strony powodowej składał J. B. a pozwanej S. G. i to ich świadomość ma decydujące znaczenie. Przypomnieć należy, że zgodnie dyrektywami wykładni oświadczeń woli wynikających z treści art. 65 § 2 k.c. przy wykładni umów nie wystarczające jest oparcie się na dosłownym jej brzmieniu. Należy bowiem w pierwszej kolejności badać, jaki był zgodny zamiar stron i cel umowy, a także brać pod uwagę okoliczności, w których oświadczenia woli zostały złożone. Przy wykładni umów pierwszeństwo ma zatem metoda subiektywna, której celem jest odtworzenie rzeczywistej treści konsensusu z chwili zawarcia umowy, a nie z momentu kiedy już dochodzi do sporu na tle umowy. Jest to istotne, ponieważ strona pozwana po kilku latach procesu sporządza apelację, której sens sprowadza się do dwóch tez bazujących skądinąd na niestaranności strony powodowej najpierw przy redagowaniu umowy, a potem pozwu. Błąd literowy w nazwie spółki posłużył skarżącej do budowania argumentacji, że proces jej w ogóle nie dotyczy. Natomiast pozostawienie w przedmiotowej umowie w (...) zapisu zawierającego jednocześnie dwa okresy „24/36” (k-15) jest wykorzystywane do lansowania koncepcji o przedwczesności wypowiedzenia, gdyż w momencie jego złożenia nie upłynął jeszcze 36 miesięczny okres w ciągu, którego pozwana Spółka miała wykonać wszystkie warunki umowy. Prawdłowo Sąd Okręgowy tego poglądu nie podzielił i uznał wypowiedzenie umowy za skuteczne. Stan faktyczny w sprawie jest prosty. Pozwana spółka dla zachowania refundacji miała łącznie spełnić dwa warunki. Po pierwsze utrzymać cztery stanowiska pracy utworzone w związku z przyznaną jej refundacją przez okres co najmniej 24 miesiące, które prawidłowo powód liczy od zatrudnienia na nich osób bezrobotnych skierowanych przez Urząd czyli od października 2008r. Ten warunek został spełniony. Drugi warunek polegający na utrzymaniu zatrudnienia, także w okresie nie krótszym niż dwa lata, wynoszącego 11,58 w przeliczeniu na pełen wymiar czasu pracy nie został spełniony, co było właśnie przyczyną wypowiedzenia.

Powyższe zapisy umowne stanowiły obligatoryjne elementy umowy, co wynika § 3 ust 5 pkt 1 i 2 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 21 listopada 2005 roku w sprawie szczegółowych warunków i trybu dokonywania refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia lub doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej oraz form zabezpieczenia zwrotu otrzymanych środków (Dz.U. z 2005r. nr 236 poz. 2002). Ma on brzmienie:

Umowa, o której mowa w ust. 4, powinna być zawarta na piśmie pod rygorem nieważności oraz zawierać w szczególności zobowiązanie podmiotu do:

- 1) zatrudnienia w pełnym wymiarze czasu pracy na wyposażonym lub doposażonym stanowisku pracy skierowanego bezrobotnego;
- 2) utrzymania, przez okres 3 lat, a w przypadku mikro-, małych i średnich przedsiębiorców - 2 lat:
 - a) stanu zatrudnienia na poziomie nie niższym niż z dnia złożenia wniosku, w przypadku gdy stan ten jest równy lub wyższy niż przeciętna liczba zatrudnionych, o której mowa w ust. 2, lub stanu zatrudnienia zrównanego z przeciętną liczbą pracowników zatrudnionych w okresie poprzedzającym złożenie wniosku, o którym mowa w ust. 2, oraz
 - b) miejsc pracy utworzonych w związku z przyznaną refundacją;
- 3) zwrotu w ciągu 30 dni od dnia otrzymania wezwania starosty dokonanej refundacji wraz z odsetkami ustawowymi naliczonymi od dnia uzyskania środków, w przypadku:
 - a) niedotrzymania zobowiązań, o których mowa w pkt 1 i 2,
 - b) złożenia niezgodnych z prawdą oświadczeń, o których mowa w § 2 ust. 2,
 - c) naruszenia innych warunków umowy.

Zarówno to rozporządzenie, jak i ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy zostały wymienione w (...) i (...) umowy.

Pozwana Spółka знаła zasady i procedurę ubiegania się o refundację, ponieważ już wcześniej z niej korzystała. W piśmie z 29 lipca 2008r. S. G. jako jej Prezes Zarządu powołuje się wprost na swoje dotychczasowe doświadczenia w korzystaniu z pomocy na podstawie umowy z (...). (k-111), co potwierdził przy kolejnym wniosku z (...) (k-127). W formularzu wówczas składanego wniosku, gdzie należało podać też wielkość podmiotu ubiegającego się o pomoc zgodnie z rozporządzeniem Komisji WE nr 70/ 2001 z dnia 12 stycznia 2001r. w sprawie zastosowania artykułu 87 i 88 traktatu w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw (Dz. Urz. WE L z 13 stycznia 2001r. str. 33 z późn. zm) wypełnił rubrykę wskazując na status pozwanej w rozumieniu tych regulacji jako mikroprzedsiębiorstwa (k-136v). W ocenie Sądu Apelacyjnego nie można mieć żadnych wątpliwości, że zawierając przedmiotową umowę pozwana wiedziała o co się umawia i na jakich zasadach, w tym o czasie w ciągu, którego powinna wykonać swoje obowiązki umowne. Na co w sposób oczywisty wskazują składane w tamtym okresie jej pisma do powoda sporządzone 4 stycznia 2011r. oraz 28 lutego 2011r., gdzie wprost jest mowa o upływie minimalnego dwuletniego okresu zatrudnienia pracowników (k-299-300, 317), zaś pierwsze z wymienionych pism jest oznaczone jako „Wniosek o przedłużenie trwania umowy (...)”.

S. G. comiesięcznie składał stronie powodowej wymagane umową dokumenty dotyczące stanu zatrudnienia w jego Spółce. Miał zatem świadomość, że wymagany (...) umowy wskaźnik na poziomie 11,58 był osiągnięty tylko w pierwszych trzech miesiącach (X,XI i XII 2008r.) a potem sukcesywnie spadał. Od października 2008r. do listopada 2010r. średnia była na poziomie 9,23 (k-24).

Jest niesporne, że w uzasadnionych okolicznościach przypadkach, wchodziło w grę przedłużanie beneficjentom okresu wykonania obowiązków umownych ale tam gdzie była pewność ich wykonania. Z pism strony pozwanej jasno jednak wynikało, że żadna z jej propozycji zwiększenia zatrudnienia, nawet przy hipotetycznym przyjęciu wydłużenia okresu wykonywania umowy do 36 miesięcy, nie dawała podstaw do oceny o realnym osiągnięciu w tym czasie wymaganego parametru zatrudnienia 11,58.

W świetle powyższego nie ma podstaw do podważania zasadności dokonanego wypowiedzenia umowy o refundację.

Stronę powodową jako dysponenta środków publicznych obowiązują określone rygory w zakresie gospodarowania tymi środkami i w realiach tego sporu absolutnie nie można zarzucić jej działania w warunkach art. 5 k.c. W szczególności ze względu na podnoszony argument o dolegliwościach zdrowotnych S. G.. Co do zasady pozwana Spółka prawa handlowego, jako podmiot prowadzący działalność gospodarczą, a więc nastawioną na osiągnięcie ekonomicznego zysku musi się liczyć z kosztami prowadzonej działalności, wkalkulować też określone ryzyko jej prowadzenia. Jedynie zatem na zasadzie pewnego przywileju korzysta ona z pomocy podmiotu publicznego ale na ściśle określonych warunkach. Jako beneficjent tej pomocy winna zatem podjąć odpowiednie działania organizacyjne zapobiegające utracie tych środków pomocowych. Powód zaś zwoje obowiązki umowne wykonał.

W tej sytuacji nie ma podstaw do podważania ustaleń Sądu, zwalczany wyrok odpowiada prawu, zaś apelacja jako bezzasadna podlega oddaleniu.

Orzeczenie o obciążeniu strony pozwanej kosztami postępowania apelacyjnego na rzecz powoda jako wygrywającego spór również w tej instancji ma oparcie w art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w związku z art. 99 k.p.c i art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 12 ust. 1 pkt 2 w związku z § 6 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity: Dz. U. z 2013 r. poz. 490.)

Z tych wszystkich względów i w oparciu o wyżej powoływane przepisy oraz art. 385 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł jak w sentencji wyroku.